

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΟΓΑΙΑΣ κ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΜΗΝΟΣ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2008

Υπό Αρχιμανδρίτου Νικηφόρου Α. Κυπριανού
Εφημερίου Ι.Ν. Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Γλυκῶν Νερῶν

Κυριακή 13 Ιανουαρίου (Μετὰ τὰ φῶτα) (Ματθ. 4, 12-17)

«Ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα
καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς».

Ὁ προφήτης Ἡσαΐας, ἀδελφοί μου, προλέγει ὅτι μέσα στὸ βαθύτατο σκοτάδι τῆς ἐποχῆς πρὸ τοῦ Κυρίου ἔμελλε νὰ ἀνατείλῃ μεγάλο καὶ θαυμάσιο φῶς. Καὶ πράγματι μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Κυρίου ἀνατέλλει μίᾳ νέα φωτεινὴ πραγματικότητα, ἕνας χρυσοπόρφυρος ἥλιος, γιατί στὸ πρόσωπό Του καὶ ἡ προφητεία αὐτὴ ἐκπληρώνεται. Ἦλθε στὸν κόσμον καὶ προφητικὰ ἀπὸ τὸν πρεσβύτερο Συμεῶν χαρακτηρίσθηκε «φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν». Τὸ σκοτάδι τῆς εἰδωλολατρείας θὰ διαλυθῇ καὶ τὸ ἀποκαλυπτικὸ φῶς θὰ ἐγκατασταθῇ μονίμως στὴ γῆ, γιὰ νὰ φωτίζη κάθε ἄνθρωπο πού θὰ ἤθελε νὰ τὸ ἀντικρύσῃ. Ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης διατυπώνει αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀλήθεια: «Ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο» (Ἰωάν. 1, 17). Ὁ ἱερός Ὑμνωδὸς ἀναφωνεῖ: «ἐπεφάνης σήμερον τῇ οἰκουμένη καὶ τὸ φῶς Σου Κύριε ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς, ἦλθες, ἐφάνης τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον (Κοντάκιον ἑορτῆς Θεοφανείων). Ὁ ἀπόστολος Παῦλος τοῦτο τὸ φῶς τὸ θεωρεῖ χάρις καὶ γιὰ αὐτὸ γράφει «ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις» (Πρὸς Τίτον 2-11). Τοῦτο τὸ φῶς, τούτῃ ἡ χάρις, ἡ θεία χάρις, εἶναι ἡ εὐσπλαγχνὴ εὐνοία τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν ὁποία δωρίζει στὸν ἄνθρωπο τὰ χαρίσματά Του. Συνεπῶς τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, ἡ χάρις Του, εἶναι δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού παρέχεται «ἐν Τριάδι παρὰ Πατρὸς δι' Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι (Ι. Καρμίρη, Τὰ δογματικὰ καὶ συμβολικὰ μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου καθολικῆς Ἐκκλησίας Α', Ἀθήνα, σ. 400). Εἶναι δὲ δῶρον-δωρεά, γιατί δίνεται πλουσιοπάροχα ἀπὸ τὸν Κύριο, ὄχι γιὰ τὴν τυχὸν ἀξιομισθία τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ δωροδότης εἶναι χάρις καὶ φῶς καὶ σωτηρία. Ἄς μὴ λησμονοῦμε δὲ ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ἀκόμα καὶ ἂν πράξῃ «πάντα τὰ διαταχθέντα», δὲν παύει νὰ εἶναι «δοῦλος ἀχρεῖος» καὶ νὰ ἔχη πράξει «ὃ ὄφειλε ποιῆσαι» (Λουκ. 17, 10).

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, πολλὰ ἀπὸ τὰ μεγάλα πνεύματα τῆς ἀνθρωπότητος πρόβαλλαν τοὺς ἑαυτοὺς τοὺς ὡς σωτήρες τοῦ κόσμου. Ὅμως παρήλθαν καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ ἰδέες τους. Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ πλησίον τοῦ Χριστοῦ ἢ νὰ ἀναμετρηθῇ μὲ τὸ αἰώνιο φῶς Του καὶ τὴν διδασκαλία Του. Γιὰ αὐτὸ καὶ ἴδρυσεν ἐπὶ γῆς τὴν Ἐκκλησία Του καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας Του παραμένει διαρκῶς στὸν κόσμον. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ «Χριστὸς παρατεινόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας». Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ δῶρο καὶ τὸ μέσον τῆς σωτηρίας. Ὁ Θεὸς θέλει «πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι» καὶ τοὺς προσφέρει ὡς δῶρο τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸ, ἀλλὰ καὶ τὸ μέσον πού τοὺς χρειάζεται γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, πού εἶναι τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας Του. Ὁ Χριστὸς «φῶς εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθε» (Ἰωάν. 12,46). Ἀλλὰ παρὰ ταῦτα ἀπαισιόδοξη εἶναι ἡ εἰκόνα καὶ τῆς ἐποχῆς μας, τόσο ὥστε ὁ Κύριος εἶπεν: «Τὸ φῶς ἐλήλυθεν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς» (Ἰωάν. 3-19). Ἡ ζωὴ τῆς ἀρνήσεως, ἡ ζωὴ τῆς φαυλότητος καὶ τῆς ἀδικίας, τὸ μῖσος καὶ ἡ ἔχθρα, ἡ πεισματικὴ παραμονὴ μέσα στὴν ἁμαρτία, ἡ ἀπουσία τῆς φιλοθεΐας ὁδηγοῦν τοὺς ἀνθρώπους στὸ σκοτὸς καὶ τὴ σκιά τοῦ θανάτου. Καὶ ὁ «περιπατῶν ἐν τῇ σκοτίᾳ οὐκ οἶδε ποῦ ὑπάγει. Ἔως τὸ φῶς ἔχετε, πιστεύετε εἰς τὸ φῶς, ἵνα υἱοὶ φωτὸς γένησθε (Ἰωάν. 12,35).

Ἀγαπητοί μου, τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο ἀναφέρεται ἐπίσης στὴν ἑναρξη τῆς δημόσιας δράσεως τοῦ Θεανθρώπου καὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ κηρύγματός Του πού ἦταν καὶ εἶναι «Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Μὲ τὴν ὑπόδειξη αὐτὴ ὁ Θεὸς κάνει διάλογο, συνεχίζει τὸ διάλογο πού εἶχε μὲ τὸν Ἀδὰμ στὸν Παράδεισο. Μετάνοια κήρυτταν καὶ οἱ προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ὁ Προφητὰναξ Δαυὶδ εἶναι ἀνήσυχος καὶ κραυγάζει «διεφθάρησαν καὶ ἐβδελύχθησαν ἐν

ἐπιτηδεύμασιν, οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα ἕως ἑνός· πάντες ἐξέκλινον ἅμα ἠχρειώσθησαν» (ψαλμ. 13, 1-3). Δηλαδή, εἶναι διεφθαρμένοι καὶ μὲ τὴν ἁμαρτωλὴ καὶ ἀδιόρθωτη διαγωγὴ τους ἐγίναν μισητοὶ ἀπὸ τὸν Θεό. Τόσο πολὺ διαδόθηκε τὸ κακό, ὥστε δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποὺ νὰ πράττῃ τὸ ἀγαθό, δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνας. Ἀλλοίμονο, ὅλοι ἐξετράπησαν ἀπὸ τὴν εὐθεῖα ὁδὸ, κατήντησαν ἀχρεῖοι καὶ διεφθαρμένοι. Σκοτάδι καὶ σκιά θανάτου βλέπει στὴ ζωὴ τῶν συγχρόνων του καὶ ὁ προφήτης Ὡσηὲ καὶ περιγράφοντας τὴν ἀνομία τους λέγει «οὐκ ἔστιν ἀλήθεια οὐδὲ ἔλεος, οὐδὲ ἐπίγνωσις Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἄρα καὶ ψεῦδος καὶ φόνος καὶ κλοπὴ καὶ μοιχεῖα κέχυται ἐπὶ τῆς γῆς καὶ αἵματα ἐφ' αἵμασι σμίγουσι» (Ὡσηὲ 4, 1-2) δηλαδή, ἀκούσατε τὸν λόγο τοῦ Κυρίου, γιατί θὰ δικάσῃ καὶ θὰ τιμωρήσῃ ὁ Κύριος τοὺς κατοικοὺς τῆς χώρας αὐτῆς, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει μεταξύ τους ἀλήθεια, οὔτε εὐσπλαχνία, οὔτε γνώση καὶ σεβασμὸς τοῦ Θεοῦ. Ἀντιθέτως, πλημμύρισε ὁ κόσμος σας ἀπὸ κατάρες καὶ ψεύδη, φόνους, κλοπές, μοιχεῖες καὶ χύνονται συνεχῶς αἵματα καὶ ἀνακατεύονται τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο. Ἡ πρόταση καὶ σήμερα λοιπὸν τῆς Ἐκκλησίας εἶναι «Μετανοεῖτε» καὶ μακαρίζει ὅποιον «οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλῇ ἀσεβῶν καὶ ἐν ὁδῷ ἁμαρτωλῶν οὐκ ἔστη καὶ ἐπὶ καθέδρα λοιμῶν οὐκ ἐκάθισεν (ψαλμ. 1). Δηλαδή, εἶναι πανευτυχῆς καὶ μακάριος ἐκεῖνος ποὺ δὲν πῆγε ποτὲ σὲ συνέδριο καὶ σύσκεψη ἀσεβῶν καὶ δὲν στάθηκε σὲ δρόμο ἁμαρτωλῶν καὶ δὲν κάθισε ἐκεῖ ὅπου ἐπιμένουν χωρὶς μετάνοια νὰ παραμένουν διεφθαρμένοι ἄνθρωποι καὶ φθοροποιοί. Ἡ μετάνοια εἶναι ὁ ἀσφαλῆς δρόμος ποὺ ὁδηγεῖ στὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Καὶ ὅταν ἡ Ἁγία Γραφὴ ἀναφέρῃ τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἐννοεῖ τὸν Κύριον καὶ τὴν κοινωνία μαζί Του, διότι ὅπου εἶναι ὁ βασιλεὺς, ἐκεῖ εἶναι καὶ ἡ βασιλεία. Ἡ μετάνοια ζωοποιεῖ καὶ χαριτώνει καὶ ποτὲ δὲν τελειώνει. Ἡ μετάνοια εἶναι ὥρα χάριτος, εἶναι δῶρο ποὺ προσφέρεται ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ διατηρεῖ τὴν χάρη καὶ τὸ «φῶς τὸ ἀληθινόν» στὴν ψυχὴ μας. Καὶ λέγοντας μετάνοια δὲν ἐννοοῦμε μία τυπικὴ ἐξομολόγησι ἀλλὰ μία ὀλοκληρωτικὴ ἀλλαγὴ ζωῆς. Θέλεις, ἀδελφέ, νὰ φορέσῃς τὴν φορεσιά τῆς μετανοίας; Μὴν πᾶς σὲ οἴκους μόδας ἢ σὲ καταστήματα ἐνδύσεως. Ἀγάπησε τὴν ταπείνωσι, γιατί αὐτὴ εἶναι «στολὴ Θεότητος».

Ἀδελφοί μου, ἡ πρόταση τῆς Ἐκκλησίας «μετανοεῖτε» καὶ ἡ ἐπιμονὴ τῆς σὲ αὐτὴν ὀφείλεται στὸ γεγονὸς ὅτι τὸ σῶμα μας εἶναι σαρκικό, φθαρτὸ καὶ θνητό. Πρέπει νὰ γίνῃ πνευματικό, ἀφθαρτὸ καὶ ἀθάνατο. Κι αὐτὸ θὰ γίνῃ μὲ τὴν κοινωνία τοῦ Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ, ποὺ θὰ τὸ θεώσῃ μὲ τὴν δύναμη καὶ τὴ χάρη τῆς Ἀναστάσεώς Του. Ἡ ψυχὴ μας εἶναι μικρὴ, ἄρρωστη καὶ ἁμαρτωλὴ. Πρέπει νὰ γίνῃ μεγάλη, ὑγιὴς καὶ ἁγία. Μόνον ὁ Χριστὸς θὰ τὴν κάνῃ μεγάλη, γιατί εἶναι «ὁ τῆς Μεγάλῃς Βουλῆς Ἄγγελος». Εἶναι μεγάλος. Θὰ τὴν θεραπεύσῃ, γιατί εἶναι ἰατρὸς τῶν ψυχῶν. Θὰ τὴν λυτρώσῃ, γιατί εἶναι ὁ Σωτὴρ, τὸ Φῶς τοῦ κόσμου.

Κύριε, μεταμόρφωσε τὸ σῶμα μου, θεράπευσε τὴν ψυχὴ μου. Θέωσε μὲ τὴ χάρη Σου «τὴν Σωτήριον πᾶσιν ἀνθρώποις» τὴν ὑπαρξή μου. Ἀμήν.

